

|| Φρ. Βιά 'ς τὴ βιά ἢ βιά τῇ βιάς (μεγάλη σπουδὴ) πολλαχ. Βιά καὶ καημὸ τό 'χει νὰ παντρευτῇ - νὰ ταξιδέψῃ κττ. Λεξ. Δημητρ. Βάνω βία (βιάζω, πιέζω) 'Απύρανθ. || Παροιμ. 'Η σκύλλα ἀπὸ τὴ βιά της στραβὰ γεννᾷ τὰ παιδιὰ της (τὸ μετὰ σπουδῆς ἐκτελούμενον ἔργον εἶναι ἐλαττωματικόν. Πβ. μεσν. «κύων ἐπειγομένη τυφλὰ τίκτει») πολλαχ. Καὶ τὴ βιὰν ὁ Θεὸς τὴν ἔδωκε (καὶ ἡ σπουδὴ εἶναι πολ- λάκις ἀναγκαία) Λεξ. Πρω. 'Η ἀδὴ δὲν κάθ' πιθιά (ἡ βια- στικὴ ἐργασία δὲν ἔχει καλὸν ἀποτέλεσμα) Τρίκκ. 'Η σημ. καὶ μεσν. Πβ. Γαδάρ. διήγ. 285 (ἐκδ. Wagner) «κι ἀπὸ τὴ βιά μου τὴν πολλὴν ἐκόπ' ἡ δύναμί μου». Συνών. ἀνάγκασι 4, ἀναγκασιὰ Α 1, βιάσι, βιασίλα, βιά- σιμο, βιασμός 2, βιασύνη. 5) Δυσκολία πολλαχ. : Τὸ κορμί της τὸ σκυφτὸ μετὰ βιάς μπόραγε νὰ κρατηθῇ καὶ νὰ μὴν πέσῃ Γ'Επαχτίτ. 'Ιστορ. 56. || Ποίημ.

Γιὰ τέτοια ἐλεύθερα κορμιά ποῦ ἐσώριασε τὸ βόλι

εἶν' ἄξιον μνημα μετὰ βιάς ἢ γῆ τῆς Κρήτης ὅλη

ΓΜαρκορ. Ποιητ. ἔργ. 31. 'Η σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1.334 (ἐκδ. RDawkins) «ὁ πτωχὸς υἱὸς της μετὰ βιάς ἔχει τὴν ζωὴν του».

Β) 'Επιρρηματ. 1) Μόλις σύννηθ. : Αὐτὸ εἶναι τρεῖς, βία τέσσερις ὁκάδες. Τὸ παιδί εἶναι ἔντεκα, βία δώδεκα χρονῶ. Συνών. φρ. τὸ πολὺ πολὺ. 2) 'Επὶ τέλους Κέρκ. : Δῶ- σε ἑκατὸ δραχμὲς βία καὶ πᾶρ' το.

βιάζω λόγ. σύννηθ. βιγιάζω Πόντ. βιάζω σύννηθ. βιάζον βόρ. ιδιῶμ. καὶ Τσακων. ἀβιάζω Πελοπν. διάζω 'Ηπ. Θράκ. (Σκοπ.) διάζον Εὐβ. (Στρόπον.) Μακεδ. (Κηπουρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀδιάζον Μακεδ. Μέσ. βιάντζομαι Πάτμ. ἐβιάζομαι Κάρπ. ἐβγιάζ-ζομαι Χίος (Καρδάμ.) ἀβιάζομαι Λέσβ. βιάζομαι Λυκ. (Λιβύσσ.) βιδιάζομαι 'Ανδρ. διάζομαι Κάσ. Κύθηρ. Μεγίστ. Μύκ. Νάξ. ('Απύρανθ. Γαλανᾶδ. κ.ά.) Πελοπν. (Οἶν.) Χίος διάζ-ζομαι Εὐβ. (Κουρ.) διάζομαι 'Ιων. (Σμύρν.) Πε- λοπν. (Καλάβρυτ.) διάζομαι Θράκ. ('Αδριανούπ. Σαρεκκλ. Σουφλ.) Μακεδ. (Χαλκιδ. κ.ά.) Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. (Κα- λοσκοπ. Λοκρ. κ.ά.) δκιάζομαι Κύπρ. ἀδιάζομαι Θεσσ. Θράκ. ('Αδριανούπ. Διδυμότ. Σουφλ.) διανάζομαι Χίος ('Αγιος Γεώργ.)

Τὸ ἀρχ. βιάζω.

1) Καταναγκάζω, πιέζω ἔνθ' ἀν. : Σιγά, δὲ σὲ βιάζει κανένας. 'Αν δὲ θέλῃς, δὲ σὲ βιάζω. Βιάσ' τον νὰ τὸ κάμῃ - νὰ πάῃ νὰ δουλέψῃ - νὰ φύγῃ κττ. 'Αφοῦ δὲν πάει τὸ ζῶ, μὴν τὸ βιάζῃς. Βιάζει τὸν ἑαυτὸ του νὰ πάρῃ τὸ γιαιρικὸ κοιν. || Φρ. Βιάζω τὴ φωτιά (συνδανύζω) Θράκ. (Σηλυβρ.) Συνών. ζορίζω, στενοχωρῶ. β) Μέσ. ἐπείγομαι, σπεύδω κοιν. καὶ Τσακων. : Βιάζομαι νὰ τελειώσω τὴ δουλειά μου - νὰ πάω 'ς τὸ σπίτι - νὰ φύγω κττ. Βιάσου (κάμε γρήγορα). Εἶμαι βιαζόμενος κοιν. || Φρ. Μὴ βιάζις, τί γιράεις γλήγορα 'Ηπ. || Παροιμ. 'Οποῖος βιάζεται σκονιάφτει (ὁ σπεύδων ὑπὲρ τὸ δέον δὲν φθάνει ἐγκαίρως εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον) κοιν. 'Οποῖος - ι - δκιάζεται κάμνει τὰ παιδικιά του στραβὰ (ὁ πολὺ σπεύδων κάμνει ἔργα ἐλαττωματικά) Κύπρ. Εἶμαι φορτω- μένος πολὺ καὶ διάζομαι κιόλας (ἐπὶ συνδρομῇ δυσχερειῶν) Σμύρν. || Γνωμ. 'Οποῖος πύσχειται βιαζόμενος μετανοῶνει ἀνασούμενος (ἀνασούμενος = ἀναπαυόμενος) Πελοπν. (Λα- κων.) 'Η σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Θουκ. 1,63 «δρόμω βιάσα- σθαι ἐς τὴν Ποτείδαιαν». Καὶ μετβ. ἐπισπεύδω τι σύννηθ. : Τὸ βιάζομαι τὸ ροῦχο νὰ τὸ τελειώσω. Συνών. ἀναγκά- ζω Β 1. 2) Κατατρώγω, ἐπὶ πόνου Νάξ. ('Απύρανθ.) : Μὲ βιάζει ὁ πόνος. Τώρα τὸ βράδυ τὸν ἐβιάσεν ὁ πόνος κι ἀπη- λογιῶνται δὲν τὰ βουνά. 3) Καταναγκάζω πρόσωπον νὰ συνέλθῃ μετ' ἐμοῦ κοιν. καὶ Πόντ. : Βιάσε μὲν γυναικα.

Βιάσε ἓνα ἀνήλικο ἀγῶρι ἢ κορίτσι καὶ πάει φυλακὴ κοιν. Μετοχ. βιγισμένος = ὁ βιάυποστὰς συνουσίαν Πόντ. 'Η σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. 'Αντιατικ. (J Bekker Anecd. graec. 1,86) «βιάσαι ἀντὶ τοῦ βιάσασθαι 'Αλκαῖος' ἐβιάσέ μου τὴν γυναῖκα».

Βιαννίτικος ἐπίθ. Κρήτ. (Μονοφάτσ.)

'Εκ τοῦ γεωγραφικοῦ ὄν. Βιάννος.

Οὐδ. πληθ. Βιαννίτικα οὐσ., εἶδος μικρῶν ἐλαιῶν ἐξ ὧν παράγεται ἐξαίρετον ἔλαιον.

βιάσι ἢ, σύννηθ. βίδιασι 'Ανδρ. διάσι Νάξ. ('Απύ- ρανθ.) δκιάσι Κύπρ. ἀδκιάσι Κύπρ.

'Εκ τοῦ ρ. βιάζω. Τύπ. βιάσις καὶ παρὰ Βλάχ.

Βία Α 4, ὁ ἰδ., σύννηθ. : 'Εχω βιάσι. Τρέχω μὲ βιάσι σύννηθ.

Φρ. Βιάσι βιάσι νὰ ξεμπερδέψῃς ἀπὸ τὰ βάσανα Μῆλ. || Πα- ροιμ. 'Η σκύλλα ἀπὸ τὴ βιάσι της στραβὰ κουλούκια κάνει (τὸ ἐν βιά ἐκτελούμενον ἔργον εἶναι ἐλαττωματικόν) σύννηθ. 'Η βιάσι γήνει τὸ γωμί, μὰ δὲν τὸ καλοψήνει (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κρήτ. || Γνωμ. Τὸ βιός μου 'ς τὴ βιάσι μου (ἡ περιουσία μᾶς σφίξει εἰς περιπτώσεις κινδύνου) Κεφαλλ.

βιασιάρης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδιασιάρης Κύπρ.

'Εκ τοῦ οὐσ. βιάσι καὶ τῆς καταλ. - αρις.

Βιαστικός, ἀνυπόμονος.

βιασίλα ἢ, πολλαχ.

'Εκ τοῦ οὐσ. βιάσι καὶ τῆς καταλ. - ίλα.

Βία Α 4, ὁ ἰδ.

βιάσιμο τό, Λεξ. 'Ελευθερουδ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δη- μητρ.

'Εκ τοῦ οὐσ. βιάσι.

Βία Α 4, ὁ ἰδ.

βίασμα τό, σύννηθ. ὡς ναυτικὸς ὄρ. βίασμαν Πόντ. Τραπ. βίγισμαν Πόντ.

'Εκ τοῦ ρ. βιάζω. 'Η λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Καταναγκασμός, ἐξαναγκασμός Πόντ. (Τραπ.) 2) Βιασμός κόρης ἢ γυναικὸς Πόντ. 3) 'Επαύξησης τῶν ἀνοικτῶν ἰστίων πλεόντος πλοίου.

βιασμένα ἐπίρρ. Πόντ.

'Εκ τοῦ βιασμένος μετοχ. τοῦ ρ. βιάζω. 'Η λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Διὰ τῆς βίας, καταναγκαστικῶς. Συνών. βιασιὰ 1.

2) Βιαστικά, ὁ ἰδ.

βιασμός ὁ, λόγ. σύννηθ. βιασμός Λέσβ. διασμός Νάξ. ('Απύρανθ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. βιασμός.

1) 'Ο διὰ βίας πρὸς ἀσέλγειαν ἐξαναγκασμός θήλεος ἢ ἄρρενος λόγ. σύννηθ. 'Η σημ. καὶ μεταγν. 2) Σπουδὴ Λέσβ. Νάξ. ('Απύρανθ.) : Φρ. Διασμός τῇ κουβέδας (σπου- δὴ εἰς τὴν ὁμιλίαν) 'Απύρανθ. 3) Εὐκοιλιότης, διάρροια Νίσυρ. 4) 'Η μετὰ πόνων τάσις πρὸς ἀποπάτησιν Κε- φαλλ. 'Η σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Θεοφάν. Νόνν. 2,46 «τει- νεσμός ἐστι φλεγμονὴ τοῦ ἀπευθυμένου, ὅπερ λέγουσιν οἱ ἰδιῶται βιασμόν». Πβ. ἀνάγκασι 3, σφίξι. 5) Τὸ μετὰ πόνων ἐξερχόμενον αἰμομιγὲς ἀποπάτημα Κεφαλλ.

βιασιὰ ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ἐπίθ. βιασιός.

1) Βιασιμένα 1, ὁ ἰδ. : Τὸν πάντρευαν βιασιὰ. 2) Βιαστικά, ὁ ἰδ. : 'Ηρθε βιασιὰ βιασιὰ κ' ἔφυγε τρεχάτος.

βιαστικά ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. βιασι'κὰ βόρ. ιδιῶμ. βιασκά 'Ιμβρ. κ.ά. διαστικά Κωνπλ. διασι'κὰ Θράκ. ('Αδριανούπ.) Λέσβ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Λοκρ.) δκια- στικά Κύπρ.

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. βιαστικά, ὃ ἐκ τοῦ ἐπιθ. βιαστικός. Μετὰ σπουδῆς, ἐπειγόντως, κατεσπευσμένως ἐνθ' ἄν.: ῥάφω - διαβάζω - δουλεύω - περπατῶ - τρώγω - φεύγω βιαστικά κοιν. || Φρ. Βιαστικά καὶ γλήγορα (με πολλὴν σπουδὴν) πολλαχ. Συνών. ἀδραχτά, ἀδραχτικά, ἀναγκασιά **B 1**. ἀναγκασμένα, ἀναγκασιά **2**, ἀναγκαστικά **2**, ἀραχτά, ἀραχτικά, ἀραχτικά, ἀραχτικό, ἀραχτικό, βιασμένα **2**, βιαστιά **2**, βιαστικάτα, γρήγορα, 'ς τ' ἀραχτιά (ιδ. ἀραχτικός **2B**).

βιαστικάτα ἐπίρρ. Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βιαστικός καὶ τῆς καταλ. - αῖτα.

Βιαστικά, ὃ ιδ.

βιαστικός ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.) βιαστικός. ῥόρ. ιδιῶμ. βιασικός Ἰμβρ. Λέσβ. βιαστικός Πόντ. ἐβγαστικός Χίος (Καρδάμ.) ἐβγαστικός Χίος (Καρδάμ.) βιδιαστικός Ἄνδρ. διαστικός Α. Ρουμελ. (Καρ.) Εὐβ. (Κουρ.) Θράκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ.ά.) Χίος διαστικός Εὐβ. (Στρόπον.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Λέσβ. (Ἀγιάς.) Μακεδ. (Βογατσ. Γκριντ.) Σκόπ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. βιαστικός.

1) Ὁ σπεύδων, ὃ ἐπειγόμενος κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Εἶμαι βιαστικός, δὲν μπορῶ νὰ περιμένω. Ἦρθε κ' ἔφνε βιαστικός κοιν. Συνών. ἀναγκαστικός **3**, ἀναγκαστός, βιαστός **2**, σπουδαχτικός. **2)** Ὁ ἔχων ἀνάγκην ταχείας ἐνεργείας, ὃ ἐπείγων κοιν. καὶ Πόντ.: Βιαστικὴ δουλειά - ἐπόθεσι κττ. κοιν. || Φρ. Τὰ βιαστικά (ἢ σπουδῇ) πολλαχ. Τί βιαστικά ἔχεις; πολλαχ. Τὸν ἔπιασαν τὰ βιαστικά τῆς ἀλωποῦς (ἐπὶ ἀδεξίων) Κρήτ. Ἐχει τῆς ἀχελώνας τὰ βιαστικά (ἐπὶ ὀκνηροῦ) Σύμ. κ.ά. || Γνωμ. Ἀνάθεμα τὰ βιαστικά κὶ ὅπου τὰ κάνει χάζι Αἴγιν. Βιαστικὲς κακὲς προμάτειες Λεξ. Πρω. Δημητρ. Συνών. βιαστός **3**, ἀντίθ. ἀβίαστος.

βιαστός ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) — Λεξ. Δημητρ. βιαστός Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. βιαστός.

1) Ὁ ἐκβιασθεὶς, ὃ ἐξαναγκασθεὶς Λεξ. Δημητρ.: Τὸ ἔκανε βιαστός. Τὸν πάντρεψαν βιαστός. **2)** Βιαστικός **1**, ὃ ιδ., Κύπρ.: Ἡ ῥοκὰ ἔρκετον βιαστική Κύπρ. **3)** Βιαστικός **2**, ὃ ιδ., Πόντ. (Τραπ.): Τὸ βιαστὸν ἢ δουλεία.

βιασύνη ἢ, σύννηθ. διασύνη Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Γορτυν.)

Ἐκ τοῦ ρ. βιάζω κατὰ τὰ εἰς - σύννη ἀφρη. οὐς.

Βία A 4, ὃ ιδ., σύννηθ.: Ἀπὸ τῆ βιασύνης του οὔτε γύρισε νὰ με δῇ σύννηθ. || Παροιμ. Ἡ σκέλλα ἀπὸ τῆ βιασύνης της κάμει τὰ κοντάβια στραβά (τὸ ἐν σπουδῇ ἐκτελούμενον ἔργον εἶναι ἐλαττωματικόν) Πελοπν. (Βούρβουρ.)

βιβραῖς ὁ, Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. βιβραῖ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - αῖς.

Ὁ ἐργαζόμενος εἰς ἰχθυοτροφεῖον.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Λιβραῖ καὶ ὡς ἐπὶ ὡν. Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν.)

βιβραήσιος ἐπίθ. ἐνιαχ. βιβραήσιους Λέσβ. βουβαρήσιους Λέσβ. (Ἀγιάς.) γουβαρήσιους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐς. βιβραῖ καὶ τῆς καταλ. - ἡσιος.

Ὁ τοῦ ἰχθυοτροφείου, ἐπὶ ἰχθύων ἐνθ' ἄν.: Ψάρια βιβραήσια Λέσβ.

βιβράρι τό, σύννηθ. βιβράρ Λέσβ. Σκίαθ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) γιβράρι Ἀθῆν. Πελοπν. (Μεσσ.) κ.ά. γιβράρ Ἡπ. (Ἀρτ.) Στερελλ. (Μεσολόγγ.) ἱβράρι ΚΠαλαμ. Καημοί λιμνοθάλ. 30 — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ. ἱβράρ Ἡπ.

(Ἰωάνν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Μεσολόγγ.) γιοβάρι Μποῆμ Ντόπ. ζωγραφ. 45 γιοβάρι Χίος γιοβάρ Μακεδ. (Καταφύγ.) διβάρι ΠΓενναδ. Γεωργ. 76 (Πανδῶρ. 7, 439) — Λεξ. Βυζ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ. λιβάρι Ἡπ. Θράκ. (Ἐπιβάτ.) Μέγαρ. Σαλαμ. Χίος — Λεξ. Βυζ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἱβάρ Θέσσ. Στερελλ. ἱβάρ Στερελλ. (Καλοσκοπ.) ριβάρι Μῆλ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. βιβράριον, ὃ ἐκ τοῦ Λατιν. *vivarium*. Τὰ γιβράρι, διβράρι, λιβράρι κατ' ἀνομοιώσιν. Τὸ λιβράρι καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἰχθυοτροφεῖον φυσικὸν ἢ τεχνητὸν σύννηθ.: Ψαρεύω 'ς τὸ βιβράρι. Ψάρια τοῦ βιβραρίου σύννηθ. Τὰ γιοβάρια τοὺς βιάζουν ὅλα τὰ εἶδη τῶν ψαριῶν τοῦ γλυκοῦ νεροῦ Μποῆμ ἐνθ' ἄν. || Φρ. Σὰ βιβράρι (πολλοὶ ὁμοῦ) Ἀμοργ.

β) Μεταφ. πληθος, στῖφος Ἀμοργ.: Ἐπέρασε βιβράρι πουλλιά. **2)** Καλαμωτὴ εἰς τὴν ὁποίαν εἰσέρχονται καὶ συλλαμβάνονται τὰ ψάρια τῆς λίμνης Ἡπ. (Ἰωάνν.) **3)** Ξύλινος κλωβὸς ἐν εἶδει ἀκατίου χρησιμεύων πρὸς μεταφορὰν ζώντων ἰχθύων Θράκ. (Ἐπιβάτ.) **4)** Μικρὸν πυκνὸν δάσος Στερελλ. (Καλοσκοπ.): Οὐ λαγὸς ἔφ' κ' 'ς τ' ἄλλον ἱβάρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βιβράρι Ἡπ. Πελοπν. Γιβράριν Χίος, τοῦ Βιβράρι Πελοπν. (Αἰγιάλ.)

βιβραιάζω ἀμάρτ. λιβαριάζω Θράκ. (Ἐπιβάτ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. βιβράρι.

Περιορίζω τὰ ψάρια εἰς τὸ ἰχθυοτροφεῖον.

βιβροκώπελλο τό, ἀμάρτ. ἱβαροκώπιλλον Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

Ἐκ τῶν οὐς. βιβράρι καὶ κωπέλλι.

Παῖς ἐργαζόμενος εἰς ἰχθυοτροφεῖον.

βιβλιᾶνος ἐπίθ. Ἀντικύθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. βιβλίον καὶ τῆς καταλ. - ανος.

Ὁ πεπαιδευμένος. Συνών. γραμματισμένος.

βιβλιαράκι τό, λόγ. κοιν.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. βιβλιάριον διὰ τῆς καταλ. - άκι. Μικρὸν βιβλίον.

βιβλιάριο τό, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. βιβλιάριον.

1) Πιστοποιητικὸν εἰς σχῆμα μικροῦ βιβλίου φέρον τὸ ὄνομα καὶ τὴν φωτογραφίαν τοῦ κατόχου πρὸς πιστοποίησιν τῆς ταυτότητός του: Ἀτομικὸ βιβλιάριο. Βιβλιάριο σπονδῶν. **2)** Μικρὸν βιβλιάριον ἀνήκον εἰς τὸν καταθέτην χρημάτων ἐν Τραπεζῇ, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναγράφονται τὰ ἐκάστοτε κατατιθέμενα ἢ ἀναλαμβανόμενα ποσά.

βιβλίον τό, κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) βιβλίον Κρήτ. βιβλίον Θράκ. (Σαρεκκλ.) βιβλίον Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) Κρήτ. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) βιβλίον Μύκ. βιβλίον Νάξ. (Βόθρ. Σκαδ.) Χίος (Πυργ.) γιβλίον Θεσσ. διβλίον Εὐβ. (Κουρ.) λιβλίον Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) βλίον Μύκ. βιβλίον Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. βιβλίον.

1) Τεῦχος εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι τι τυπωμένον, σύγγραμμα ἐντυπον κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Τσακων.: Διαβάζω ἕνα βιβλίον. || Φρ. Ἀνθρωπος τοῦ βιβλίου (μελετητῆς, διανοούμενος). Συνών. χαρτί. **2)** Κατάστιχον εἰς σχῆμα βιβλίου χρήσιμον εἰς τὴν λογιστικὴν, εἰς τὰς ληξιαρχικὰς πράξεις, ὡς πρωτόκολλον εἰσαγομένων καὶ ἐξαγομένων ἐγγράφων κττ. κοιν.

βιβλιοδετείο τό, λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ οὐς. βιβλιοδέτης.

Κατάστημα εἰς τὸ ὁποῖον δένονται βιβλία.

